

CỔ NHÂN

(Bài thơ này đã được cố Nghệ Sĩ Hồ Điệp diễn ngâm lần đầu tiên trong Chương Trình Thi Văn Tao Đàn do Thi Sĩ Đinh Hùng phụ trách, trên đài phát thanh Saigon, năm 1960. Tác giả viết bài thơ này lúc 19 tuổi, (1955). Sau này, Nghệ Sĩ Hồ Điệp có diễn ngâm lại trong băng Thơ Hồ Điệp, phát hành tại Saigon trước năm 1975.

Sau năm 1975, Hồ Điệp vượt biên bằng đường bộ qua Kampuchia, bị cộng sản Miền bắc chết mất xác trong rừng cùng nhiều đồng bào khác. Gia đình con cháu hiện nay định cư tại San José, Bắc Cali, Hoa Kỳ, gửi tặng cho tác giả bài thơ này với giọng ngâm của Hồ Điệp trong các băng cassettes còn lưu giữ kỷ niệm. (Con trai của cố nghệ sĩ Hồ Điệp là Tiên Sĩ Nguyễn Quốc Quân, sống tại Mỹ).

Có một điều kỳ lạ trong thơ văn của Hoàng Phong Linh là dường như luôn có những “ẩn ý tiên tri” cho cuộc đời của tác giả sau này... Ví dụ trong bài thơ viết vào tuổi 19 này, còn đi học, mà tại sao lại có những câu : “Hẹn ai mộng bước sang Tần... Nửa đường hoa, bóng bạch vân qua đầu !”... Sau này, khi từ hải ngoại trở về quê hương như là Sang Tần để diệt Tần Thủy Hoàng bạo chúa (CSVN) thì nửa đường bị sa cơ, bóng bạch vân (mây trắng như khăn tang) qua đầu trên đường mơ ước kháng chiến (đường hoa). !!! Và đến nay thì “Một mình ta uống nhớ say - Nửa đêm chột tỉnh, đời tay trắng rồi !”... Cổ Nhân đây là Quê Hương, sẽ không bao giờ được gặp lại nếu còn cộng sản, sẽ chết như Hạng Võ bên bờ sông Ô Giang cô đơn !...Cổ Nhân (Quê Hương) ôi, nghẹn ngào !

Và, cũng như trong bài thơ “Mẹ VN ơi, chúng con vẫn còn đây” (Nguyễn Ánh Chấn phổ nhạc) viết vào năm 1972 – ba năm trước ngày mất miền Nam 1975 – mà lại có câu “Mẹ lòng đau, phương Bắc chiếm phương Nam”... như là tiên đoán trước sự kiện cộng sản Bắc Việt vào chiếm miền Nam... Còn rất nhiều ý tưởng “tiên đoán” trước trong toàn bộ Thơ Văn của tác giả, cũng là điều lạ.) -

Võ Đại Tôn (Hoàng Phong Linh).

CỔ NHÂN

**Người ôi, hoang lạnh đây rồi
Cô đơn chảy xuống hồn cô giọt dài.
Hiên Tây chờ động gót hài
Thôi-Oanh-Oanh đến dệt bài thơ tiên.
Nghìn thu lá rụng triền miên
Nghìn đêm mộng trắng, Đỗ Quyên gọi hồn.
Đường khuya vó ngựa gõ ròn**

Ai xuôi Vạn Lý đá mòn nhớ thương ?
Một chiều nao - mộng còn vương
Chừ sao-trăng lạnh, hoa-hương bẽ bàng !
Hồn ai vọng sóng *Ô Giang*
Thép gươm hoen máu, bóng vàng chìm sâu ?
Chày sương gõ nát nhịp cầu
Tình xưa biển mộng, còn đâu bây giờ.
Hạc vàng vẫy cánh cung mơ
Còn đây rượu nhạt mong chờ *Cố Nhân*.
Hẹn ai mộng bước sang *Tần*
Nửa đường hoa, bóng bạch vân qua đầu.
Thuyền trôi tìm hướng *Tô Châu*
Mỹ nhân vắng bóng, trăng sầu bến hoang.
Tầm Dương mười ngón tay vàng
Đêm đêm thổ thức trên hàng dây tơ.
Thanh âm dang dở bây giờ
Đàn treo vách lạnh, gió hờ hững lay.
Một mình ta uống nhớ say
Nửa đêm chợt tỉnh, đời tay trắng rồi.
Rót Thơ vào chén ly bôi
Tìm hương xưa, *Cố Nhân* ôi, nghẹn ngào !

Võ Đại Tôn (Hoàng Phong Linh)
SAIGON 1960.

www.vietnamvanhien.net